

DÖBRENTEI KORNÉL

Őrangyalom fohászos megkövetése

*S mondá Jézus: Lázár, kelj föl és járj.
Őrangyal, ne csoszogva kísérsz, szállj!
Ne engedd el kezem, velem ne halj,
lövészárok-időkben marasztalj,
kísérsz tovább rejtélylő utamon,
és ne keseregjél, ha felbukom
az evilági végzet-futamon.*

*Ne szomorkodj: óvtál halál-soron,
várjon bár pribék-had, nem változom,
Te beléd kapaszkodom örökkön,
noha akkor is, most is öldöklöm,
míg dudva-zöld tavasztól haldoklom.
Ha voltál, maradj is meg, látnokom,
döntsd el, lélekzem vagy álmodom?*

*Másoknak remény-mag, verj gyökeret,
hittem, Veled voltam egyetlen egy,
ködös verssorokkal öltelek meg.
Te, láthatatlanul is ölmeleg,
tudjad, önmagam ellen védtelek.*

*Vagyok esendőséggel fertőző,
elsősülöttként mindig előző
s mindig első a feláldozásban,
az égedelmet vállalva bátran:
akit az én szívem szeretni mer,
azt különös átok veszejt el.
Életre kelthetem-é, a gyarló,
fényességed, mely öröktől való?*

*Védelmetél mindenik percemben,
cselekedtél: észre se vehettem,
én, nedves gyurmában fogant salak,
kérelek, engedd, feltámaszthassalak,
aki hálát régen nem rebegetem.
Árnyékkal bilincsbe nem vertél,
átlépni gigászin segítettél,
ám lent tart, makacsul súlyos talány,
mért' állok a Nap azon oldalán,
hol sötét határt szabva süt le rám?*

*Azóta is vigyázod a szívem,
a hiányoddal napfogyás izen.
Hol vagy, kereslek nagy vakságomban,
Rád lelve, bennem fényévnyi fény van,
válts meg engem siket mivoltomban,
uralkodj neszekkel fülkagylómban,
emelj Magadhoz, hogy járni tudjak,
lét-szirtek közt, málhás tibeti jak.*

*Fellegajtón ne babrálj kilinccsel,
nincs dörömb pokol s a menny kapuján,
ha odaérek, akkor csilingelj,
mint régi karácsonyokkor tetted
– csillagszórókból szeretet serceg –,
gyehenna vár, vagy hely az Isten jobbján,
tarts ki, meg bárhová is érkezem,
csak a kapuban engedd el kezem!*

Pomáz, 2016 májusa



*Reménykedve
(1995, fa, 163 × 127 × 75, fotó: Zóka Gyula)*